

عنوان مقاله:

تحلیل محتوایی بخش نتایج مقالات پژوهشی علوم قرآن و حدیث از منظر روش شناسی تحقیق (مطالعه موردی ۵۶ مقاله از نشریه پژوهش های قرآن و حدیث)

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی تحقیقات کاربردی در حوزه قرآن و حدیث (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 35

نویسندگان:

علی حاجی خانی - دانشیار گروه علوم قرآن و حدیث دانشگاه تربیت مدرس

هادی غلامرضائی - دانشجوی دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه تربیت مدرس

محمدصابر هندی دوست - دانشجوی دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

بخش «نتیجه» آخرین و در عین حال یکی از مهمترین اجزای یک مقاله است که دستاورد پژوهش در آن تجلی می یابد. لیکن علیرغم اهمیت خاص این بخش، امروزه به ویژه در مجلات حوزه علوم انسانی با مقالات متعددی مواجه می شویم که به دلیل عدم آگاهی از ضوابط نتیجه نویسی، این بخش جای خود را به خلاصه نویسی و تکرار برخی از محتویات مقاله داده است. از این رو، نوشتار حاضر بر آن است با بهره گیری از روش توصیفی - تحلیلی آمیخته با نقد، همه مولفه های این بخش مهم از مقاله را، با هدف ارائه یک چارچوب علمی، بررسی و تحلیل نماید و به این سوالات پاسخ دهد که در نتیجه یک پژوهش: ۱- چه اموری باید ذکر شوند و چه اموری بهتر است ذکر شوند؟ ۲- از چه نکاتی باید خودداری کرد؟ ۳- چه نکاتی باید رعایت شوند؟ ۴- خطاهای رایج این بخش کدام اند؟ لذا در این راستا و بر اساس مولفه های معرفی شده، تعداد ۵۶ مقاله از مقالات «نشریه پژوهش های قرآن و حدیث دانشگاه تهران» مورد بررسی قرار گرفت. از جمله نتایج پژوهش حاضر این است که تنها امری که در این بخش مقاله حتما باید به آن پرداخت، به گونه ای که نپرداختن به آن یک نقص جدی به شمار می آید، پاسخ به سوال اصلی و بیان نتیجه و یا نتایج اصلی و فرعی پژوهش است. مهمترین خطاهای رخ داده در این بخش، بیان نتایج به صورت مبهم، توضیح و تفسیر زائد و عدم همخوانی نتایج ارائه شده با هم هستند.

کلمات کلیدی:

روش تحقیق، اصول مقاله نویسی، نتیجه مقاله، قرآن و حدیث

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1870297>

